

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 719/2018
17.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Малина Ђокић адвокат из ..., против туженог ХТТ „Палисад“ АД Златибор, чији је пуномоћник Љубиша Павловић адвокат из ..., ради исплате разлике зараде и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 825/17 од 02.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 825/17 од 02.11.2017. године - одлуке садржане у првом ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 825/17 од 02.11.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Ужицу П1 848/15 од 24.11.2016. године у првом ставу изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату износа од 2.586.030,00 динара на име мање исплаћене зараде за радно место ... за ... са коефицијентом 6,50 у периоду од августа 2012. године до јула 2015. године, са законском затезном каматом на појединачне новчане износе за сваки месец у означеном периоду са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Ужицу П1 848/15 од 24.11.2016. године у другом, трећем, четвртном и петом ставу изреке и предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену - одлуке садржане у првом ставу изреке, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је, по протеку законског рока, поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од августа 2012. године до јула 2015. године (за који период се односи његово новчано потраживање) обављао код туженог послове ... за Обрачун његове зараде за то радно место вршен је применом коефицијента 6,50. Цена рада била је одређена Посебним колективним уговором код туженог од 11.06.2012. године (у износу од 11.500,00 динара), односно Посебним колективним уговором од 15.01.2015. године - у износу од 14.100,00 динара. Обрачун и исплата зараде тужиоцу за цео означени временски период вршен је тако што је цена рада од 14.100,00 динара множена са коефицијентом 6,50. Тако обрачуната и исплаћена зарада била је већа од прописане минималне зараде, али постоји разлика између исплаћене зараде и зараде обрачунате множењем тужиочевог коефицијента са минималном ценом рада утврђеном одлуком Социјално-економског савета, у укупном износу од 2.586.030,00 динара.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев. По налажењу тог суда, послодавац је овлашћен да утврди најмању цену рада која служи као основица за обрачун зарада запосленима, али тако утврђена цена рада не сме бити нижа од цене рада коју утврђује Социјално-економски савет, јер би у том случају била створена могућност да се запосленом са коефицијентом 1 исплаћује зарада мања од минималне, односно да се другим запосленима, као у овом случају тужиоцу, зарада смањује.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у том делу и одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда, цена рада коју примењује послодавац приликом обрачуна зараде може бити нижа од оне коју одређује Социјално-економски савет, али износ зараде који се исплаћује запосленом не сме бити нижи од минималне зараде. С обзиром да је тужиоцу у спорном периоду обрачунавана и исплаћивана зарада у складу са општим актом туженог и уговором о раду која је била већа од минималне зараде, тај суд закључује да тужичево потраживање није основано.

Правно становиште другостепеног суда прихвата и ревизијски суд, због чега наводе ревизије о погрешној примени материјалног права сматра неоснованим.

Тужиоцу је у спорном периоду исплаћивана зарада у већем износу у односу на минималну зараду, у складу са колективним уговором туженог. Према члану 111. став 2. Закона о раду, минимална зарада се одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са тим законом, временаведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зараде. Одредбом члана 112. наведеног закона, поред осталог прописано је: да се минимална цена рада утврђује одлуком Социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије (став 1) и да се при утврђивању минималне цене рада полази нарочито од егзистенцијалних и социјалних потреба запосленог и његове породице изражених кроз вредност минималне потрошачке корпе,

кретања стопе запослености на тржишту рада, стопе раста бруто домаћег производа, кретања потрошачких цена, продуктивности и просечне зараде у Републици (став 3).

Овако утврђена цена рада где се примењују, односно узимају у обзир сви наведени критеријуми, не може бити третирана као најнижа цена рада за најједноставнији посао јер се приликом одређивања минималне зараде релативизује чињеница о врсти посла, тако да је минимална зарада једнака за све запослене у Републици Србији, без обзира на то који посао обављају. Из тог разлога, није прихватљив начин на који је првостепени суд, множењем минималне цене рада коју је утврдио Социјално-економски савет са коефицијентом за обрачун зараде тужиоца утврђивао постојање разлике између зараде исплаћене тужиоцу и минималне зараде. По схватању Врховног касационог суда, правилно је тумачење другостепеног суда да износ који послодавац исплати запосленом на име зараде не сме бити нижи од минималне зараде, али да минимална цена рада може бити нижа од оне коју одређује Социјално-економски савет.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужени нема право на трошкове по ревизији јер је одговор на ревизију поднео по протеку законског рока, због чега је такав његов захтев одбијен и одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић